

РЕШЕНИЕ

№ 2617

гр. София, 17.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 17.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **1043** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от М. Н. Т. срещу писмо изх. № 06-00-79 / 18.12.2012 г. на Изпълнителния директор на Националния център за информация и документация /Н./, с което е отказано да се допусне до разглеждане по същество от Съвета по академично признаване на висшето образование придобито такова в чуждестранно висше училище, за което е представена Диплома ДІ № 013286 / 28.02.2009 г. за завършено образование в Междурегионална академия за управление на персонала, У., [населено място], по специалност „Мениджмънт” с придобита образователно - квалификационна степен „бакалавър” по заявление вх. № 06-00-79 от 21.02.2012 г.

Жалбоподателят, лично и чрез адв. В. излага съображения за незаконосъобразност на акта. Моли да бъде отменен. Претендира заплащане на разноски.

Ответникът, с препращащото жалбата писмо, излага аргументи в подкрепа на издадения административен акт и моли жалбата да бъде оставена без уважение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу подлежащ на обжалване административен акт, от активно легитимирано лице и в срок.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, макар и не по изложените в нея

съображения.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото в тяхната съвкупност, въз основа на наведените в жалбата основания и като извърши служебна проверка относно законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания, предвидени в чл.146 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

С обжалваното писмо е отказано да се допусне до разглеждане по същество от Съвета по академично признаване на висшето образование придобито такова в чуждестранно висше училище, за което е представена Диплома ДІ № 013286 / 28.02.2009 г. за завършено образование в Междурегионална академия за управление на персонала, У., [населено място], по направление "Мениджмънт", специализация „Икономика и управление на бизнеса” с придобита образователно - квалификационна степен „бакалавър” по заявление вх. № 06-00-79 от 21.02.2012 г.

Като мотив за отказа е посочена разпоредбата на чл. 7а, ал. 1, т. 2 от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища, като е прието, че макар дипломата да е издадена от чуждестранно висше училище, което е признато от компетентен държавен орган на държавата по местонахождение на висшето училище - Република У. за част от системата ѝ на светското висше образование, то „обучението на жалбоподателя е проведено в структура на територията на друга държава - Република Б., която не е открита и не функционира по законоустановения ред”.

В действителност с Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища /обн. ДВ, бр. 69 от 2000 г., изм. и доп., бр. 25 и 79 от 2009 г., бр. 59 от 2010 г., бр. 102 от 2011 г./, наричана по-долу за краткост „наредбата”, се определят държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и на завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища /чл. 1 от наредбата/.

Съгласно чл. 2 от същата наредба, право на признаване на придобито висше образование и на завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища имат български граждани, чужденци и лица със статут на бежанци, които са се обучавали във висши училища, създадени и функциониращи по законоустановения ред в страната, в която е придобито висшето образование, или са завършени периодите на обучение.

М. Н. Т. е декларирал българско гражданство, като претендира да се е обучавал във висше училище, създадено по законоустановения ред в страната, в която е придобито висшето образование.

Ето защо, за признаване на придобитото висше образование същият е подал заявление (вх. № 06-00-79 от 21.02.2012 г.) за признаване на придобито висше образование от Висше учебно заведение "Междурегионална Академия по управление на персонала" - У., [населено място], по направление "Мениджмънт", специализация „Икономика и управление на бизнеса” - Диплома за бакалавър ДІ № 013286 / 28.02.2009 г. (рег.№ 0860), с което му се присъжда степен магистър за "бакалавър по мениджмънт". Към заявлението са представени документи в превод от украински език на български език, извършен от лицензиран преводач, със съответната заверка и легализация от Дирекция "К. отношения" при Министерство на външните работи.

От извадката за изпитните ведомости е видно периода на обучение от 2004 г., до 2009

г., съответно положените изтипи и получени зачети по съответните специалности.

Горните факти се признават и от двете страни и не са спорни по делото.

Съгласно Спогодбата между правителството на Република Б. и кабинета на министрите на У. за взаимно признаване на документи за образование, научни степени и звания, одобрена с решение № 630 / 03.09.2001 г. на МС, дипломите за завършено висшше образование, издадени от висшите училища в РБ и дипломи за завършено образование във висшите учебни заведения, издадени в У. по еднакви или сродни специалности се признават взаимно.

Съгласно чл. 4 от наредбата висше образование, придобито в чуждестранно висше училище, се удостоверява с диплома или с друг аналогичен документ, издаден от образователна институция, призната от компетентен държавен орган за част от системата на светското висше образование на съответната държава.

Съгласно чл. 5 от наредбата, признаването на висше образование, придобито в чуждестранни висши училища, е официално писмено потвърждение на стойността на дипломата за висше образование или на друг аналогичен документ, издаден от образователна институция, призната от компетентен държавен орган за част от системата на светското висше образование на съответната държава, като същото се извършва с определена цел, изрично визирана в наредбата.

Съгласно чл. 7 от наредбата, процедурата по признаване на висше образование, придобито в чуждестранни висши училища, се организира от висшето училище в случаите по чл. 6, т. 1 и министъра на образованието, младежта и науката чрез Националния център за информация и документация (Н.) в случаите по чл. 6, т. 3.

В конкретната хипотеза се касае за чл. 6, т. 3 от наредбата и компетентен да се произнесе и да проведе процедурата е министърът на образованието, младежта и науката чрез Националния център за информация и документация (Н.).

Процедурата се регламентира в устройствения правилник на Националния център за информация и документация и в сочената по-горе наредба.

Съгласно чл. 10 от наредбата признаването на висше образование включва различни етапи, включително и проверка за основанията по чл. 7а. Отказът да се допусне до оценяване за съответствие с държавните изисквания за придобиване на висше образование в РБългария на представена от заявителя диплома обаче е самостоятелно правомощие на Н., регламентирано в чл. 7а от наредбата и този отказ е финален, като същият не се следва от допълнителен акт, който да поражда правни последици и да подлежи на съдебен контрол. При наличието на такъв отказ приключва процедурата, като заявителят не се допуска до същинското оценяване за съответствие на образованието. При горното, този отказ засяга права на заявителя и същият има право на съдебен процес за установяване законосъобразността му.

След преглед на доказателствата по делото, съдът счита, че отказът е постановен в нарушение на материалния закон, тъй като не се установява наличието на предпоставките на посоченото в него основание – чл.7, ал.1, т.2 от Наредбата, а именно, че „обучението е проведено в структури на територията на друга държава, които не са открити и не функционират по законоустановения ред”.

От получения от ректора чуждестранното висше учебно заведение "Междурегионална Академия по управление на персонала", Република У. отговор с писмо № 3672 от 06.12.2012 г. е видно, че формата на обучение е „заочна (дистанционна)”.

Като се има предвид горното, необосновано е заключението на административния

орган, че обучението на жалбоподателя е проведено на територията на Република Б. „в структура, която не е открита и не функционира по законоустановения ред”, тъй като изследване в тази насока от страна на административния орган изобщо не е било провеждано.

Липсват и не са събирани от административния орган каквито и да било данни за това по какъв начин се е осъществило „дистанционното” обучение на касатора, чрез какви преподаватели и как са уредени правоотношенията с тях.

Обстоятелството, че обучението е проведено не на територията на Република У., а на територията на Република Б., не води до еднозначен извод за наличие на хипотезата на чл. 7а, ал. 1, т. 2 от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища, тъй като такава е целта и на дистанционното обучение.

Дистанционната форма на обучение, съгласно Наредбата за държавните изисквания за организиране на дистанционна форма на обучение във висшите училища (НДИОДФОВУ) не изисква задължително организиране на присъствени периоди. Разпоредбата на чл. 1, ал. 2 от цитираната наредба предвижда, че дистанционната форма на обучение е организация на учебния процес, при която студентът и преподавателят са разделени по местоположение, но не непременно и по време, като създадената дистанция се компенсира с технологични средства. А чл. 11, ал. 1 от същата наредба предвижда, че организацията на обучението на студентите, специализантите и докторантите в дистанционната форма може да включва и присъствени периоди, когато това съответства на спецификата на специалността и на потребностите на обучаваните, но не е безусловно необходима за получаване на висше образование, съответстващо на държавните изисквания.

В случая за законосъобразното произнасяне по заявлението, е от значение да се установи дали "Междурегионална Академия по управление на персонала" - Република У., извършва дистанционно обучение по конкретната специалност, как е организирана тази форма на обучение по съответната специалност в посоченото висше училище, изисква ли присъствени периоди и ако такива са задължително предвидени, къде и как са проведени.

Полученото чрез дистанционната форма на обучение висше образование подлежи на разглеждане по същество от комисията по чл. 7, ал. 2 от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища, като получено при редовна форма на обучение висше образование в чуждестранно висше учебно заведение.

Неустановяването на горните факти е довело до издаване на процесния отказ при неизяснена фактическа обстановка.

Административният орган, в съответствие с чл. 35 от АПК е бил длъжен да изясни всички релевантни за случая факти, като събере, включително и служебно всички допустими, относими, необходими и възможни доказателства.

Предвид изложеното, административният акт следва да бъде отменен, като за ново разглеждане при съобразяване на мотивите на настоящото решение.

При този изход на делото, съгласно чл.143, ал.1 от АПК разностките на жалбоподателя следва да се възстановят от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Такива са доказани като извършени от жалбоподателя в размер на 100 лв. адвокатски хонорар и 10 лв. държавна такса.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, ал.3 и на основание чл.143, ал.1 от АПК, Административен съд София – град, II а.о., 35 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба М. Н. Т. отказ да се допусне до разглеждане по същество от Съвета по академично признаване на висшето образование придобито образование по специалност „Мениджмънт” с придобита образователно - квалификационна степен „бакалавър” в Междурегионална академия за управление на персонала, У., [населено място], за което е представена Диплома ДІ № 013286 / 28.02.2009 г., по заявление вх. № 06-00-79 от 21.02.2012 г., обективизиран в писмо изх. № 06-00-79 / 18.12.2012 г. на Изпълнителния директор на Националния център за информация и документация.

ВРЪЩА административната преписка на Изпълнителния директор на Национален център за информация и документация за ново разглеждане при съобразяване на мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Национален център за информация и документация да заплати на М. Н. Т. направените по делото разноски в размер на 110 лв. (сто и десет лева).

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: